

Ingen ursprunglig kropp

Av Frida Sandström

Two-Thirds Pleasure

Frida Orupabo

Galleri Nordenhake, Stockholm
23. august - 6. oktober 2018

Frida Orupabo, Utan titel 2018.

Innan den digitala interaktionen blev självklar var det med klippdockornas tvådimensionella kroppar som bilder snabbt kunde vrängas under barnets hand. Ett nytt ansikte kunde adderas, medan en annan kroppsdel eller ett klädesplagg togs bort. Det fanns ingen ursprunglig eller slutgiltig kropp, bara bitar på vägen. Och det är kroppar, eller bilder som kroppar, det handlar om i norsk-nigerianska Frida Orupabos debututställning på Galleri Nordenhake i Stockholm.

På många vis går det att betrakta själva utställningen som ett collage över koloniserade kvinnliga subjekt. Återkommande i alla verk är det svartvita fotografiet, liksom kolonialtidens spets, krus och puffärmar. Svarta kroppar klädda i den vita, rika kvinnans kläder. I andra fall är de nakna. Inte sällan vilar en mans huvud eller ett barns kropp i kvinnans famn, medan en hand läggs på hennes axel eller håller för hennes mun.

Frida Orupabo, Utan titel 2018.

Till skillnad från barndomens klippdockor är Orupabos figurer sammanfogade av dokumentära bilder, vars ursprungliga ordning omskakas. Med vass kant mot sin omgivning tycks papperskropparna sväva ett stycke utanför väggen. Orupabo arbetar med lager som sammanfogas av så kallade änglaben, små

metallverktyg som gör att det skulle gå att vrida och vända på bitarna i oändlighet. Ibland består collagen av två gestalter eller flera ansikten, vars gemensamma kroppshydda står eller sitter upprätt. De möter nästan alla betraktaren med blicken.

I galleriets innersta rum visas nio videocollage på små skärmar. De har formen av ett tillfälligt arkiv baserat på bild, ljud och text som Orupabo har funnit i diverse öppna källor på internet. Fraser som «Make eye contact, don't respond verbally» och «I will utter things which have been kept secret» står i skarp kontrast till sekvenser om sjukdomsdiagnoser och etnisk stigmatisering. Inför skärmarna strävar betraktaren efter att likforma strömmen av ord och bild till en enhetlig film, men det går inte. Orupabo introducerar inte arkivet för att ordna det, likt historien ofta gör. Istället för att skriva om koloniala narrativ, ge dem en ny ordning, synliggör hon de många avlagringar som den mänskliga kroppen bär med sig.

Ändå är den påtvingade ordningen ibland oundviklig, vilket blir tydligt i utställningens innersta verk, ett collage som förvrider ett ansikte och fyra ben till formen av en svastika. Denna semiotiska varelse väcker frågan om vilka andra tecken som vi betraktare projicerar på Orupabos gestalter. Intill svastikan framträder vad som ser ut som en pojke med armarna i kors. I själva verket håller han ett fast tag om en tredje arm med en kniv, ett verktyg som amputerar både kroppsdelar och pappersark, och lämnar det osäkert om det är han som skär, eller blir skuren.

På senare år har collaget återkommit i konsten, inte sällan för att gestalta fragmenterade kroppar. Kanske är intresset för den fragila pappersbilden ett svar på den trolösa interaktion som de digitala verktygen möjliggör? Vad Orupabo gör är att öppna för en dekolonial läsning av collaget. Hon uppmärksammar oss på att hur många försök som än görs att skriva om historien, så är den brustna kanten, den digitala glitchen och bruset omöjliga att behärska. Årret ägs bara av den som en gång har genomlevt dess orsak. Kvarstår gör jacken, såren, som formens bärande element.

Installationsvy från Frida Orupabos utställning *Two-Thirds Pleasure* på Galleri Nordenhake i Stockholm.